

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pretiosae Occvpationes Morientivm In Societate Iesv

Nádasi, János

Romae, 1657

Cap. II. Frequens confessio: & sensus tenerior pietatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45415

ris, & laudabis Deum, & glorificaberis in miserationibus illius. Quàm magna misericordia Domini, & propitiatio illius conuertentibus ad se! Nec alienum est religiosis ista suggerere. Non abs re enim è vita S. Augustini illud pro lect. 6. in eius festo legendum nobis præscribit Ecclesia: In febrim incidit. Itaque, cum discessum è vita sibi instare intelligeret, Psalmos David, qui ad pœnitentiam pertinent, in conspectu positos, profusis lachrymis legebat. Solebat autem dicere: Neminem, etsi nullius sceleris sibi conscius esset, committere debere, ut sine pœnitentia migraret è vita.

CAP. II. *Secunda occupatio.*

Frequens Confessio: Sensus tenerior pietatis.

Recogitatis (eo modo, quo Confessarius iudicabit) omnibus annis vitæ in amaritudine animæ, restat, ut morbo durante particulares confessiones crebrius fiant, ad securitatem maiorem, ad purgatorij compendium, ad cumulum meritorum.

B. Stanislaus Kostka S.I. tyro, iam olim Viennæ Austriæ à S. Barbara visitatus, & ab Angelis Eucharistiâ refectus, à Beatissima Deipara, Iesu paruulo in amplexus in lectulum porrecto, recreatus, & sanatus, atque Societatem Iesu ingredi iussus, cum Romæ ipsis

Augu-

Augusti Kalendis P. Petrum Canisium tyro-
 nibus de optima mensis, tanquam vitæ po-
 stremus is esset, transigendi ratione dicentem
 audisset, id verò in rem suam interpretatus,
 & S. Laurentium eius mensis Patronum sorte
 consuetà sibi obtigisse lætus, in illius perui-
 gilio disciplinà, & alijs sese affligendi arti-
 bus, ipso verò die post Sacrum Epulum,
 infimis culinæ officijs ad meridiem vsque
 deditus, illum coluit. Leni deinde correptus
 morbo, & in lectulum concedere iussus; prius
 quàm lectulum conscenderet, fixis humi an-
 te lectum genibus, breui oratione factà, signo
 Crucis lectulo benedixit, hilaritate amœnà
 quàm solebat, dicens: Si ita placet *Deo* meo,
 vt ex hoc lectulo nunquam surgam, fiat eius
 voluntas. Febri postea cùm arderet, Clau-
 dio Aquaiuæ, qui ægrum Commilitonem,
 inuisebat, dixit, se, internuncio & causæ suæ
 Patrono S. Laurentio, à Beatissima *Dei* Matre
 vnà cum Illà assumi petiisse, ac sperare pre-
 ces non irritas cecidisse. Sunt, qui dicant,
 Stanislaum super ea re per S. Laurentium
 litteras B.V. *Marie* scripsisse, siue libellum
 supplicem porrexisse. Et verò vbi ne pericu-
 lum quidem suspicabantur alij, mors fuit,
 quæ tertio tertianæ febriculæ accessu rapuit
 Stanislaum. In aliud cubiculum deductus,
 disertè dixit, se ibi moriturum. Ultimo ve-
 rò vitæ die, aiebat, se illà *Virginis Assumptæ*
 nocte

nocte migraturum; idq; affirmavit non semel, quicquid alij dicerent, citra mortis periculum esse morbum. Humi tandem abiectus iacere impetrauit: ubi sibi planè præsens, ac ijs, quæ dicebantur piè respondens poenitentiam expiatus ad Eucharistiæ præsentiam amœnâ hilaritate toto ore perfusus gestiebat. Sacramentis Eucharistiæ, atque vntionis extremæ incredibili dulcissimæ voluptatis sensu æstuans communitus est. & deinde Rectori, Tempus breue est, inquit, reliquum est, vt præparemus nos. Et quasi pro mortis apparatu hætenus nihil fecisset, ex integro à capite præparationem ordiri voluit, & conscientiam semel, ac paulò post iterum, religiosâ planè accuratione ab omnibus, quæ tenero animo adhærere poterant, labeculis expurgavit: Patre, qui confitentem audierat, illum de ijs, quæ ad consequendam in illo articulo plenariam in Societate Iesu morientibus dari consuetam Indulgentiam necessaria erant, commonefaciente. Tunc placato quasi iam Deo, à fratribus etiam, quos inter velut inter Angelos indignum se versari aliàs dicere consueuerat, veniam petijt exempli, si quod fortè loci Sanctitate minùs dignum præbuisset. Tandem vltimas illas vitæ, atque temporis à Deo ad lucra æternitatis concessi particulas intentiùs, & sanctiùs occupare conatus, vsitatas, & illi tempori ac-

Indulgentiæ
procurandæ

Gratiæ a-
gendæ.

comodas, Sanctorum preces innocentissimâ cordis attentione recitauit. Inde petitam Iesu Cruci affixi effigiem, manu tenens, eam que totius Passionis memoriam continet, orationem cum Patre dixit. Deinde morientem, in Crucis lecto Iesum amoeno oris risu, & suauis pectoris calore allocutus; *Gratias*, aiebat, *gratias tibi, benignissime Domine, pro beneficiis erga me tuis!* *Gratias Tibi, Deus, quod me creaueris!* *Gratias Tibi, Iesu Crucifixe mi, quod me tuo, tuo Sanguine redemeris!* *Gratias Tibi, quod me ad Religionem vocaueris!* *Gratias Tibi, pro omnibus & singulis aliis Beneficiis tuis!* *Parce! parce! parce! Domine!* & *accipe Spiritum meum!* Plura similia bona verba cor illius eructabat æstuans Deo. Mox ore tacito, & ad suauem quendam pietatis gestum, gustumq; composito, coniectis, & defixis nunc in illam, nunc in hanc pendentis Iesu partem oculis, quantâ quantâ potuit religiosissimi oris reuerentiâ Christi stigmata osculis vltimis adoraturus, à pedibus inchoauit, & fursum ascendit per singula suauizando. A Iesu ad Mariam progressus, petitam, porrectamque dulcissimæ Dei Parentis, Matris suæ, effigiem, coram qua preces fundere consueuerat, amplexu quàm potuit amantissimo, & osculo veneratus, Illi salue, ac vale dixit, initium amplexuum æternorum; cùmque Patrum quidam quæreret; *Eccur B. V. Coro-*

coronam manu gestaret, lubridenti similis respondit: *Ad honorem mee Matris; & simul pendentem è Patris Rosario B. V. imaginem exosculatus, audito quòd breuì in cælo suæ illius Matris manum esset exosculaturus, dulcissimè tripudiare est visus. Mox electorum in tutelam cæli ciuium nomina sibi voluit è præparato ad id catalogo recitari, vnà cum ijs, quos in singulos menses protectores acceperat; & in rationario sui libelli descripserat: ad quorum opem sibi demerendam Sociorum preces implorabat. His demum ex animi sententia peractis, post expurgatum, iterùm iterùmque conscientie intimæ sinum, post aduocatos in auxilium *Iesum, Mariam,* ac Beatos *Celites,* acceptumque viaticum, & datum mundo vltimum valedicentis verbum, num quid quod molestiam crearet, haberet interrogatus, respondit, nihil se habere: Num verò paratus iam esset sequi euocantem *Deum;* dulcissimè colliquefcens igneo quodam & dolci suspirio, *Paratum,* aiebat, *cor meum, Deus, paratum cor meum!* Iam Stanislaus vltima egerat: vltimum erat, vt vltima pateretur. Manum alteram Rosario Mariano munitus, grana quædam piacularia indulgentijs mortis articulo accomodatis dotata sustinebat, alterà cereum mortualem accensum. His occupatę erant manus. Ore verò ad vltimum Domini osculum in quo*

Imago B.
Virg.

moreretur , modestissimè composito , post
 modicam , placidamque , ac sopori similem
 quietem , quà in abscondito faciei Domini
 quiescebat,repentè suauissimà serenitate per-
 fusus,oculosque modestà hilaritate aperiens,
 quasi labijs dicere aliquid moliretur (putant
 Beatissimę Virginis clienti suo migranti prę-
 sentis tunc exhilaratum aspectu) *Iesum &*
Mariam pro supremo sacratissimoque solatio
 atque pręsidio vltimùm identidem ingemi-
 nans dixit ; & in pace in idipsum dormiens ,
 & requiescens Romę ad S. Andream , pri-
 mitię in nouo illo templo dormientium , an-
 no 1568. ipsà nocte triumphalem Assumptę
Dei Matris diem inchoante , in agone dul-
 cissimo, inter plura indicia animi admirabili-
 ter gestientis , animam in notum iam olim
 in lectulo Viennensi *Iesu* , *Marię* , *Barbarę* , ac
 Angelorum sinum, eternam illic etatem actu-
 rus , dedit , anno etatis 18. Societatis inite
 Mense 10. Audita est per quietē eadem nocte
 in Professorum Domo Romę à quodam , qui
 Stanislaum inuisere destinarat, vox affirmans,
 atque iterum repetens, *Iam Stanislaus est in celo.*
Iam Stanislaus est in Cęlo! ibi me, teque ex-
 pectat. Eamus! At ne nos ignis emēdatorius re-
 moretur , eamus crebrà omninò peccatorum
 confessione, Sacramentis reliquis, bono Patre
 spiritali, fidelibus amicorū precibus, tenerà
 solidàque erga Crucifixum , Deiparam Ago-
 nizan-

nizantium Matrem, Angelos, Cœlitesque nostros pietate, diligentissimâ in acquirendis Indulgentijs accuratione, lectione sacrâ, & oratione, humilitate denique atque charitate, vndequaque muniti.

2 P. Robertus Card. Bellarminus cum ante Confessionem in morbo ultimo *animum iterum ac iterum repetito examine exploraret, ut confiteretur; & nihil reperiret, quod absolutioni Sacramentali sufficeret, clauibus iterum, seu absolutioni subiecit ea, quæ iam antea confessione deleuerat.* Totus verò nequid noxæ admitteret intentus, optabat annum adhuc vitæ quo se totum innocentissime vitæ daret. Inde à gemino amantissimè inuisentis se Pontificis amplexu, à Cardinalium non tam honorariâ, quàm deuotâ visitatione, nihil à Deo auocatus, querebatur, quòd de suo in domum eternitatis suæ profectu nuncium necdum acciperet: & suspirans; ò quam miserè falluntur, aiebat, qui cum perditè viuant, credunt, posse se laudabiliter mori! Deinde ad mortis nuncium exhilaratus, ijs occupationibus adiecit animum, per quas immaculatus Deo seruaretur, Fidei, Spei, Charitati exercendæ intentus. Ultimam Pontificis cum plenâ peccatorum ac pœnarum veniâ Benedictionem vt sanctè acciperet, *Generalem confessionem* obiuit, & aperto reuerenter capite accepit; atque ita Apostolico

stolico

Preces æ-
grī.

stolico Symbolo recitato, & Psalmo quinquagesimo, ac Dominicà, & Angelica precatione sæpiùs repetita, interpositis tam sæpè quàm piè *Iesu* & *Mariae* nominibus, Crucifixo nunc super caput posito, nunc ad pectus per amplexum admoto, ijs, quæ suggererantur precibus respondebat. Postea tamen sine voce iacuit, ea quæ clariùs dicebantur intelligere visus: & clausis oculis, dum animæ commendatio in Patrum frequentium coronà diceretur, mundam animam vir immaculatus *Deo* restituit, fer. 6. 17. Sept. 1621. anno vitæ ferè octogesimo.

Hist. Soc.
p. 2. lib. 5.
num. 65.

3 *Aegidius Montanus* de aliquo suo, quod confessione iam olim eluerat, peccato (putant fuisse quandam inobedientiam, siue quòd obedientià non consultà ex vno domicilio in aliud se contulerit) vehementer sollicitus, morti vicinus hæc vidit, vt post eius mortem *P. Emanuel Sa* in publica adhortatione domi narrauit. Nocte intempestà dum vigilat *Aegidius*, videtque cubiculum, in quo iacebat, totum magno iucundoque completum lumine; visus ipse sibi est cubiculi tecto petefacto, ita vt cælum pateret, sustolli in altum quasi plumbeà circumdatus veste, quæ, tanquam colliquescente sensim, & collabente plumbo, quo *Aegidius* altiùs, attollebatur, hoc fiebat leuior. Cùmque euectus tandem vsque ad solium augustissimum *Dei* esset,

esset, nec auderet oculos ad eius conspectum erigere, conscientia illius peccati, iussum à Deo bono animo esse; seque intueri: iam condonatum noxam, cuius pueret. Cùm igitur animo ex ijs verbis sumpto, fixisset in Deum oculos, eoq; spectaculo fruitus aliquamdiu esset, cognouisse, die Annunciationis. *Deipare* horà diei supremà sibi moriendum; & annuo circiter spatio duos insignes Collegij homines ereptum iri. Ita ibi rei veritatem, & ipsius Aegidij eo die, & PP. Hieronymi Bassi, ac Leonis Lilij consecuta mors affirmauere. Nostrum est plumbeam hanc, quà circumdati sumus, vestem crebrà confessione, verisque in ea doloris ac amoris actibus liquefacere, semperque faciliorem ad videndum Deum ascensum nobis parare.

Peccata venialia plurimum.

4. *P. Saluator Spinellus* Marchionis Fiscaldi Filius, Neapoli 23. Martij anno 1620. apparatus accuratè se se parans morti, felix occubuit. Nam præter selectissimos exquisitissimosque actus, qui morientes decent, ac locupletant, & quotidianam, quando per medicinas id licebat, Synaxim, frequentissimè confessus, frequentissimè absolui voluit, id quod illi, dato ab eo signo, factum etiam paulò ante quàm purgatam animam expiraret.

5. *P. Franciscus Robillardus* Parisiensis, anno 1620. 8. Decemb. Billomense Collegium

gium cum cęlesti, morte pulcherrimā, commutavit. Nam cū se morti quęsitissimis industrijs comparasset, sine querela patientissimus, absque intermissione orandi studio addictissimus, ipso illo Mariano die sacri viatici, & supremi olei Sacramentis instructus, cū animam iterū Sacramento expiasset, mors illum id quod poenitentię nomine orare iuebatur exequentem occupavit; &, quod aiunt, velut in flagrante Sacramenti poenitentię deprehensum *Deus* misericordiarum abstulit, in misericordia & miserationibus coronandum.

6 *P. Antonius Aragonius* olim Dux Montaltus, & Princeps de Paterno, Neapoli anno 1631. 9. April. in Professorum Domo Societatis *Iesu* vota nuncupavit, inter dulces lacrymas, ptesente Prorege, & Filio suo Principe, alijsque magnis; Filium, Societatem amplissimē ac tenerrimē cordi vt haberet, rogavit, seque illi pro principali, ac precipuā hereditate deuotionem, & protectionem erga Societatem relinquere affirmavit. Mox *P. Vincentio Carafa* porrigente viaticum, & supremum vnctionis mysterium accepit. Tum nostris, pro more, tanquam peregrē profecturus, amplexu valedixit, etiam Nouitijs. Votis, quę ediderat, suā manu subscripsit: 15. Aprilis ad Societatem ciuium supernorum iter absoluit anno ętatis 45.
Chri-

Christi 1631. Præter *generalem*, quam, veluti Nouitius, votis præmisit *confessionem*, ait P. Vincentius, illum à præsentè Confessario *sæpius petiisse absolui*, quamdiu loqui poterat: ubi verò iam nec peccata verbis, nec dolorem testari poterat, *percusso suppliciter pectore flagitabat beneficium Sacramenti*, quod in sanguine agni tollit peccata mundi. Satisfactionis loco, patiebatur: & quidquid pateretur, offerebat *Deo*. ita dolore, frequenti Confessione, ac satisfactione sese perpurgabat. Per 12. dies non nisi bis modicum quidpiam comedit, cum non posset. Inedia hæc inter crebras confessiones illi pro poenitentia fuit. Toto corpore exulcerato, iam indusium in crustam induruerat, & sicca partes ac duræ corpus miserum, dum se verteret, lacerabant. Valetudinarij Præfectus, ut purulentum illud indusium forficibus partiretur, & eius loco aliud sensim ægro induceret, conabatur: sed negabat P. Antonius; verum aiebat, se hoc doloris quicquid esset ad finem usque vitæ pati velle, in gratiam Crucifixi. Sic alternis & corporis & cordis dolore utroq; ad crebrò usurpati Poenitentia Sacramenti fructum vberiore percipiendum, ex opere operato, & operantis, sese disponebat, dum se lauandum Christi Sanguine, & suo se pure, ac vlceribus, duratoq; indusio vexandum daret. Hoc idem Sacramen-

tum Clypeus illi fuit contra insidias supremi hostis. Aiebat se ad prælium tentatoris gemino armorum genere esse potentissimè communitum: *Iesu sanguine, & Mariæ Dei Matris gratiâ*. Respondebat ergo cogitationibus suis identidem hæc sola, nec aliud: *Verum est me peccasse: nihil mereor. Verum habeo tutelarem Iesu sanguinem, & Mariæ matris gratiam*. idque generosè impavidus repetebat, præsentè semper ad manum Crucifixo cum Imagine, & Rosario Beatissimæ Matris, & libello Regularum, quæ quatuor vsq; ad mortem sibi charissima præ oculis & corde habebat, quasi Berchmanni morientis exemplo: quem etiam Crucifixum, & B. V. Imaginem, Filio suo Principi, vt se mortuo daretur, petiuit. M. Terefia de Spiritu Sancto in Cœnobio Carmelitanarum, P. Antonij olim Coniunx 15. Aprilis Confessario suo P. Erasmo Marotta Societatis *Iesu*, Panormi retulit, se circa horam 10. quâ ipsâ horâ P. Antonius Neapoli moriebatur, à somno excitatam, vocem audisse dicentem: *Surge, & ora, quia in hoc puncto moritur*. Adnotauit diem, & horam P. Marotta: & ecce à P. Carafa litteræ Neapoli, quæ P. Antonium 15. April. hora 10. mortalitati ereptum aiebant. Sic moritur iustus. At qui iustus est, per frequentem Confessionem iustificetur adhuc, qui Sanctus est, per eandem sanctificetur

tur

tur adhuc, & dicat Christo, & Confessario suo: Amplius, amplius laua me ab iniquitate meà, & à peccato meo munda me.

7 P. *Laurentius Masonius* anno 1631. occubuit *quotidie bis confessus*, manè, ac vespèri. Neque id alienum à Religiosissimo quantumuis homine videatur. Sciunt viri Sancti de propitiato peccato nolle esse sine metu. Et ille P. *Ludovicus de Ponte* 16. Feb. 1624. morte sanctà extinctus, cuius & cadauer, & euntem in Cælum animam stipare visi Angeli, qui ipso S. P. Ignatij festo die, præ multis visus est in Choro Beatorum, inter Societatis triumphantis Patres, fratresque consistere gloriosus; qui inter radios *Iesu* Nomen in pectore ferre conspectus est, vt alia taceam: ille Pater, moriens post Sacram Vnctionem, cum solus cum Crucifixo suprema misceret colloquia, hæc identidem quanto poterat sensu & contentione supplicabundus repetebat: *Domine! cum veneris iudicare, noli me condemnare!* P. *Jacobus Durand* Flexiæ mortem oppetijt anno 1653. 31. Martij. Conscientiam quotidianà confessione purgabat in morbo semestri, semel quot mensibus generali de mense illo expiatione mundatus.

8 Denique in Societate fuere, qui desiderabant non ab ordinario tantum Confessario, verum, illo absente, ab alijs quoque,

ac alijs præsentibus præmissà Confessione, absolui: ac velut in ipso illo actu mori. Contigit id *P. Matthia Rorivæ* Mussiponti 9. Ian. 1636. qui horà post mediam noctem quartà, vnà cum alijs è lecto surrexit. Cùm ecce tibi se apoplexià tentari sentiens, ad Confessarium adiit, eumque felici successu in cubiculo inuenit; peccata, velut moriturus, omnia expiauit; & cùm absolutionem acciperet, animam dedit. Sic in ità pactione conveniunt aliquando (id quod factum probè noui) cum Confessario aliqui, vt eadem quam in generali Confessione, ac in alijs particulatim dedere materià acceptà, pœnitentem moriẽtem in ipso agone, signo ab eo accepto, absoluant. Non ab simile quid fuit id, quod cum *P. Petro Vurichto Anglo* euenit, quem, cùm in odium fidei in patibulo pendere, subtracto curru, inciperet, signo doloris paulò ante de peccatis præmissò, Confessarius, qui propè inter turbam erat, ritè absoluit. *Eccli. 18. v. 21. 22. Ante languorem humiliate; & in tempore infirmitatis ostende conversationem tuam. Non impediaris orare semper: & ne verearis vsque ad mortem iustificari: quoniam merces Dei manet in æternum.* Certè si *S. Catharina Sueca Virgo* (vt vita eius 22. Martij habet) in supremo suo morbo bis teruè confitebatur quotidie, Si *B. Borgia* singulis item diebus ante sacrum semel, & semel

semel vesperi ante quietem conscientiam apud Confessarium expiabat; non video cur non possimus, vel non velimus per frequentem in morbo confessionem ad mortem vsque iustificari: vt qui iustus est, iustificetur adhuc, & qui sanctus est, sanctificetur adhuc; & arte illà adhibità, quà præteritæ vitæ peccata aliqua cum quotidianis confessioni subiicimus dicamus *Deo*: Amplius laua me ab iniquitate meà, & à peccato meo munda me. quod alij legunt: *Plurimum laua me: multiplica lauare me: in multitudine, id est, exactissime laua me*. Et meritò nam nihil coinquinatum illuc, quò nos in morte properamus, ingreditur. Inter Confessiones autem toties factas maior longè spes est, vnã quãpiam, vel plures, si non omnes, factas esse cum debiti doloris, amoris, accurationis apparatione. Et qui toties lauat à malicia cor suum, & dealbat animam suam in Sanguine Agni; cum spei incremento, Charitas quoque & gratia Sacramentalis ex opere operato illi crescit, itemque cumulus satisfactionis; & purgatorij ignis Christi Sanguine sensim minuitur, vel planè extinguitur: augetur efficacia actuum fidei, spei, Charitatis, aliarumque virtutum, quas tunc elicimus. vnde magis exaggerato gratiæ vi Sacramenti auctè cumulo, gloria quoque augetur; dolores ipsi nostri, & mors, Christi morti vnita cedit nobis quasi
pro

Psal. 50.

Vide Vatabulum, & hebr. vers.

pro pœnitentia in satisfactionem; tentationum vis, aciesque, ac dæmonis magnam iram tunc habentis audacia retunditur; auxilia, gratiæ cumulantur, quæ hic & nunc sunt maximè necessaria, & opportuna; Ipsa Beatissima Virgo, Angeli, & Sancti ad nos in curriculo tanti periculi pleno adiuuandos eò magis sunt proni, quò nos magis conari vident, vt immaculati aspiremus ad Societatem Ciuium Supernorum: & diuinæ liberalitatis omnipotens munificentia nunquam se finet à nostra diligentia superari. Sed & sicut descendit tunc ad nos dæmon habens iram magnam, sciens quia modicum tempus habet: ita *Deus*, & *Confessarius* habentes misericordiam & charitatem magnam, descendunt ad nos liberaliter iuuandos, scientes quia modicum tempus habemus. Quocirca prouidendum est, vt ne nobis ipsi defimus per accuratorem magnam ad absolutionem sæpiùs obtinendam. Cum decentia tamen fieri debet frequens illa Confessio, & cum reuerentiâ, vt monet Suarez; & ait huius iterationis causam vel occasionem iuxta vniuscuiusque deuotionem prudenter iudicari debere: affertque Richardum, qui dicit, hanc repetitionem decere posse, quotiescunque homo mouetur nouo motu deuotionis, erubescentiæ, & doloris. Cœterùm, vt S. Bernardi verbis absoluiam; *Hoc fiducia, & consolationis accipite,*

Suar. de
pen. disp.
18. l. 4. n. 10

S. 3. de. SS.
Petro, &
Paulo.

pite, fratres, ut ad Dominum iam conuersos non nimis cruciet prætorum conscientia delictorum; sed tantum humiliet vos.

CAP. III. Tertia occupatio.

In viatico sumendo apparatus, & crebra

Communio.

In *Iacobo Ledesma*, de puritate, & sua in Societate ad mortem usque constantiâ sollicito *Augustæ* Christus ipse apparuit, & vtrumque promisit; & *Brixia* *Maria Deipara* solis instar resplenduit, vnâ cum comitibus *S. Mar. Magd. S. Cathar. Virg. & Martyre*, & *S. Cath. Senensi* Virgine Christo *Iesu & Maria* charissimâ. Mox promisso illi vtroque dono, felix auctarium adiecit liberalissima *Dei Mater*; fore nimirum, vt rursus ad finem vitæ, præsentem sibi *Cæli Reginam* aspiceret; id ipsum suauissimè adpromittente *Magdalenâ*, & *Catharinâ* vtrâque: quæ cum recederent, cantu *Ledesmam* suauissimo recrearunt. Et quidni promissis steterit & illa, & illæ, moriente *Iacobo*? Allato certè *Viatico*, *Iacobus*, manibus atque oculis in cælum sublatis, clarâ voce longam habuit orationem, quâ diuinissimam *Trinitatem*, omnesque cum *Regina cæli* Sanctos, ac *Beatos* inuocans, etiam *Societatis Parenti Ignatio*, quem

Hist. Soc.
par. 2. lib. I
n. 64. p. 4.
lib. 3. n. 15.